

## ՀԱՐՈՒՏԻ ՈՐԴԻՈՅՆ ՊԱՆԴԻՏՈՒԹԻՒՆԸ

- 11) Սակայն ո՞վ կըրնայ տեսնել վարդն հասուն,  
Կրծքին չկրել զայն, ո՞վ մայիլ կըրնայ  
Նըրբագեղ դեմքի մ' փայլում այտերում՝  
Ջրզգայ որ սիրտն պիտ' լմամ չըծերամայ.  
Ո՞վ է որ, փառքի աստղն երբ երևնայ  
Ամպի մ' բացուածքէմ, չթռչի վեր, հեռում:  
Հարուստ ալ սկսաւ հեղ մ'ալ թաւալիր վրայ  
փառքի գէմիթիմ, դիմել փութով մոյմ,  
Առջի մպատակիմ, ազմիւ իտէալով ու սիրով ամհում:
- 12) Սակայն գիտցաւ իմք շուտով թէ չէր լմամ  
Յարմար՝ մարդերու ընկերամալու  
Որոնց հետ հասարակ ոչիմչ ունէր ամ:  
Անվարժ մըտածմունքն իր ենթարկելու  
Այլոց, թ'նէ հոգիմ իր մըտքիմ՝ հըլու,  
Սակայն պիտ' չուզէր՝ ենթարկուիմ մըտքիմ  
Հոգիներում դէմ՝ իր ապստամբած.  
Հպարտ, իր մեմութեամ մէջ, կըրնար կըրկիմ  
Իմքն իրմով շըմչել, ապրել ամընկեր եւ կառչել կեանքիմ:
- 13) Ուր բարձրը լեռներ՝ հոմ բարեկամքն իր,  
Իր տումը հոմ, ուր ծովն առնուր թաւալ.  
Ուր ծաւի երկիմ, արեւն երկմածիր՝  
Հոմ թափառելու իր տեմչը ամմար.—  
Ամապատ, ովկիամ, ամտառ ու քարայր՝  
Ընկերներ իրեմ եւ խօսակիցներ՝  
Լեզուով մը յըստակ քամ լեզուն իր Մայր,  
Որ շատ յաճախ ամ մէկդի կը դմէր  
Ջարեւն լճիմ վրայ, բմութեամ դէմքը կը շողացներ:
- 14) Քաղտեացիներում պէս աստղեր կը դիտեր,  
Բնակեցնելով հոմ էակներ պայծառ՝  
Ամոնց շողիմ պէս: Հող, հողածիմներ,  
Մարդն իր թերաթիւնք՝ մոռցուած իսպառ:  
Թէ հոգւոյն թոխչքն պահել կարեմար՝  
Երջամիկ էր ամ, բայց կաւն պիտ' սուզուէր.  
Ամմահ շողմ՝ կաւը մախամծի մըղէր  
Լոյսն՝ որում կ'ելլէր, որպէս զի քակուէր  
Կապմ՝ երկմիմ մեզ կապող, որ միշտ իրեմ կը քաշէր:
- 15) Սակայն տըմայիմ կեանքիմ՝ ամ շատ հէք,  
Վըրտով, մաշող, խոժոռ, յոգմասպառ  
Թոյլ բազէի մ' պէս վայրի, թեւաբեկ՝  
Որում ամհում օդն է լոկ բմակավայր—  
Բայց մոպամ երբ գար, յաղթելու համար  
Յաւն, ամ կտուցն ոյծով կը զարմէր կըրծքիմ  
Վամդակիմ՝ միմչել կաս—կարմիր մերկն  
Ներկէր թեւերն իր, լարերն վամդակիմ  
Եւ այդ կըրակը այրէր իր բանտուած հոգիմ:

Թարգ. Մ. Մամուկեան

Lord Byron